

Este ceva prea greu pentru Domnul?

de D. J. Thompson

Înainte să mă nasc, părinții mei au hotărât să nu mai aibă copii. Când tatăl meu a suferit o intervenție chirurgicală pentru a nu mai putea avea copii, fratele meu avea 13 ani și sora mea avea 8 ani. Totuși, ceea ce nu știau ei era că mama mea tocmai rămăsese gravidă cu mine. M-am născut ca o surpriză în sudul Californiei în vara lui 1979.

În șase luni de la nașterea mea, amândoi bunicii mei au murit. Aceasta a făcut din bunicele mele văduve întristate, așa încât nașterea mea a devenit o mângâiere pentru ele. Bunicele mele erau femei evlavioase. O bunică îndeosebi, ne-a luat pe mama mea, pe sora mea și pe mine la biserică și mi-a inspirat credință. La câteva zile după ce am împlinit 13 ani, am fost botezat. Patru zile mai târziu, bunica mea care m-a dus cu credincioșie la biserică, a murit. La înmormântarea ei, predicatorul, care tocmai mă botezase cu câteva zile înainte, a spus că botezul meu a fost „ultima nestemată pe cununa ei”. Dumnezeu o onorase îngăduindu-i să vadă roada slujirii ei, credința mea în Isus Hristos.

Fratele meu era rareori prin preajmă. Era deja adolescent când m-am născut. Era mereu plecat mergând cu bicicleta sau cu orice altceva cu roți. Nu m-am bucurat niciodată de o relație strânsă cu el.

Ca și copil, am dezvoltat o înțelegere slabă a tatălui meu. Era abuziv din punct de vedere fizic cu fiecare dintre noi, dar în special cu mama și sora mea. Acele experiențe timpurii ale abuzului m-au făcut să mă simt neajutorat și slab. Cred că au contribuit de asemenea la dezvoltarea personalității mele timide. Crescând, am cunoscut dificultățile pe care părinții mei le aveau în căsnicia lor. Tatăl meu era rasist, ceea ce era o sursă de conflict între noi pentru că nu împărtășeam convingerile lui. Îmi amintesc că gândeam că tatăl meu este rău și intenționat m-am izolat de el pentru a împiedica faptul de a deveni ca el. În schimb am simpatizat și am devenit mai apropiat de mama și de sora mea. Nu știam care vor fi consecințele acelei decizii.

Când bunica mea a murit, am pierdut un mentor spiritual. După aceea am frecventat biserica numai sporadic. Anii adolescenței mele au fost caracterizați de declin spiritual și în cel mai bun caz, de o frecvență lunară a bisericii. Simțindu-mă atât de singur ca și copil, am petrecut o mare parte din timpul meu într-o lume imaginară pe care o cream eu însumi. Intrând acum în adolescență, am continuat să-mi petrec timpul fie singur, fie cu fete de vârsta mea.

În liceu am devenit implicat în clubul judiciar. Ca elev în ultimul an, am petrecut mult timp instruindu-i pe elevii din anul I, participanți la dezbaterile din club. Am devenit foarte apropiat de ei. Îi consideram frații mai mici pe care mi-i dorisem întotdeauna dar nu-i avusesem niciodată. Niciunul dintre ei nu-și avea tatăl biologic în viața sa și mulți fumau marihuana. Am încercat să am grijă de ei. S-au oprit din folosirea drogurilor și au excelat în competiții. Deși aceste prietenii erau reciproc benefice, toate s-au terminat într-un an fiindcă nu știam cum să mențin relații apropiate cu băieții. Eram manipulativ și gelos pentru că petreceau timp cu alți prieteni. Dependenta mea emoțională de ei sabota chiar relațiile după care tânjeam.

În colegiu mi-am umplut timpul având două slujbe, participând la câteva cluburi din campus și urmând o serie întreagă de cursuri. Am schimbat prietenii cu munca. Deși îmi plăcea să am atât de multă responsabilitate, nu era ceva satisfăcător. În week-end-uri nu aveam nimic de făcut și mă simțeam singur.

Încercam să-mi umplu timpul mergând cu mașina la diferite destinații în districtul meu. Într-un anumit week-end când aveam 19 ani, orașul meu găzduia o conferință de afaceri. Un candidat prezidențial venea pentru a lua parte la întâlnire și vroiam să obțin autograful lui pe o revistă financiară pe care o publicase, ca să o pot mai târziu vinde la o licitație pentru o strângere de fonduri pentru club, pe care o organizam eu. Librăria locală vânduse revista lui; fără îndoială și alții vroiau să-i obțină autograful. Mi-a venit o idee. Puteam merge cu mașina la Santa Monica (aflată cam la 90 de minute depărtare) unde puteam cumpăra revista de la ceea ce credeam a fi o librărie deschisă non stop. Dar nu știam exact cum să ajung acolo. Când m-am apropiat de Bulevardul Santa Monica, nu știam pe care drum s-o iau, la stânga sau la dreapta. Am hotărât să merg la stânga. Nu am găsit librăria în acea noapte. În schimb am găsit o comunitate gay numită West Hollywood. A fost prima noapte când am văzut doi bărbați ținându-se de mână. Prima mea reacție a fost să râd. Dar al doilea răspuns al meu a fost să opresc la piață și să cobor din camion. Am început să trec pe lângă baruri, cluburi, restaurante și alte feluri de librării. Este vie amintirea unor bărbați încercând să-mi vorbească. Am trecut nervos pe lângă ei, m-am întors la parcare, magazinul de alimente, m-am urcat în camionul meu și am plecat acasă.

În săptămâna următoare mintea îmi hoinărea. Nu-mi venea să cred cât de ușor era să obțin atenție din partea bărbaților.

marturii

De luni până vineri lucram și mergeam la școală fără să am prieteni bărați, dar în acel oraș era atât de ușor să ai pe cineva cu care să vorbești. Îmi amintesc că am văzut un adolescent sprijinit de un zid, pierzând doar timpul. Vroiam să mă întorc și să vorbesc cu el și să-l întreb de ce era acolo. Aveam o mulțime de întrebări despre sentimente și emoții pe care nu le împărtășisem cu nimeni până atunci. M-am întors săptămâna următoare. Era ajunul zilei tuturor sfinților.

Mii de oameni erau acolo, îmbrăcați toți în costume elaborate. Erau atât de mulți oameni încât au blocat strada pentru a face loc să meargă oamenii. E suficient să spun că era improbabil să-l găsesc pe acel adolescent sau vreo altă persoană pentru problema mea. De data aceasta m-am plimbat prin jur mai mult decât înainte. Îmi amintesc anumite complimente pe care mi le-au făcut bărații. Deși eram atât de nervos, era flatant pentru mine deoarece nu promisem o astfel de confirmare din partea băraților într-o asemenea măsură.

Cum s-a făcut tot mai târziu, am socotit că era timpul să mă îndrept către casă. Pe când coboram dealul către camionul meu, am observat un tip care stătea singur, îmbrăcat într-o uniformă de fete a unei școli particulare. Am presupus că era un prostituat și că nu l-a ales nimeni. Am hotărât să-l întreb de ce era cum era, adică de ce era gay. Am aflat repede că nu era prostituat; aștepta doar pe cineva. Nu am putut vorbi mult timp pentru că prietenii lui au venit să-l ia. Mi-a dat numărul lui de telefon ca să putem vorbi mai târziu despre întrebările mele.

L-am sunat. Am aflat că era cu zece ani mai în vârstă decât mine și că era profesor suplinitor, locuind la acea vreme cu mama lui. I-am împărtășit curiozitatea mea. Deși inițial a descurajat ideea ca noi să facem ceva fizic, am fost de acord să ne întâlnim câteva săptămâni mai târziu la un hotel din Hollywood. Era o zi de vineri 13 când mi-am pierdut virginitatea cu el. Îmi amintesc că de îndată ce a început, a părut nenatural și nepotrivit. Mă gândeam că nu mergea și că nici măcar nu era satisfăcător. În cei doi ani de dinainte, hotărâsem că nu voi plânge niciodată pentru că bărații nu fac asta. În dimineața următoare, când l-am îmbrățișat și ne-am spus la revedere, când m-am îndepărtat am început imediat să plâng. Am plâns cu sughituri tot drumul către casă. Știam că eram răspunzător pentru că am pierdut ceva prețios, inocența mea.

Înainte de a lua decizia de a face aceasta, îi spuseseam mamei unei fete care era prietena mea ce urma să fac. Mi-a zis că voi regreta. Așa că după ce m-am întors în orașul meu natal, i-am spus ce făcusem. A părut indiferentă, dar poate că era doar dezamăgită. În timp ce remușcarea mea era îngrozitoare și îmi rupea inima, am început să simt o oarecare ușurare. Am început să cred că de când aveam 11 ani avusesem atracții și sentimente ciudate față de persoanele de același sex. Avusesem fantezii și pofțisem. Acum după ce

experimentasem ce experimentasem, am aflat că totul fusese o iluzie. Nu era satisfăcător și nu era pentru mine. Eram supărat pentru că am fost înșelat în ultimii câțiva ani.

Prietena mea a sugerat să merg la biserică miercuri seara cu ea. Din punct de vedere spiritual până în acel moment, eram în mijlocul citirii unor păreri religioase divergente și mă întrebam dacă toate perspectivele aveau un element de adevăr în ele. Citeam multe cărți religioase precum scrierile lui Confucius, Coranul, biblia satanică și eram foarte interesat să învăț despre mine însumi prin astrologie. Un bărbat din West Hollywood m-a inițiat chiar în psalmodierea budistă. Pronunția era însă grea pentru mine. Dar această invitație de a merge la o întrunire a bisericii în mijlocul săptămânii părea o idee bună din moment ce aceasta făceau creștinii devotați. A începe să merg la biserică mai des era un bun punct de plecare pentru a încerca să umplu golul din viața mea, dar am aflat repede că aveam nevoie de mai mult sprijin. Când veneau sfârșiturile de săptămână mă simțeam din nou singur. Pericolul și tentația era că acum știam un loc unde puteam merge pentru a primi atenția, confirmarea și afecțiunea de care aveam nevoie cu disperare. Deși am învățat că comportamentul homosexual nu era ceva potrivit pentru a preîntâmpina nevoile mele, simțeam că o anumită atenție era mai bine decât nimic. O săptămână înainte de Crăciun m-am întors pe străzile acelei comunități gay. Am întâlnit diferiți bărați de vârsta mea și mai în vârstă decât mine, care mi-au acordat atenție. Deși aveam intenția să nu îngădui ca distracțiile mele să devină sexuale, inevitabil au devenit. Lucrurile au mers mai rău. Îmi amintesc că într-o ocazie stăteam într-o casă scumpă în Hollywood Hills. Într-o dimineață nu am putut părăsi camera în care ne aflam până ce nu s-a terminat filmarea pornografică gay din piscina de afară. Am fost întrebat dacă aș lua parte vreodată la așa ceva dacă m-ar plăti cineva. Am spus nu, dar cine știe cât de influențabil aveam să devin în timp. Într-o altă ocazie am fumat marihuana de casă. Devenise evident pentru mine că standardele și abilitatea mea de a spune nu erau scăzute, pentru că nu cu mult înainte îi ajutasem pe prietenii mei din liceu să înceteze să fumeze marihuana.

Viața mergea din rău în mai rău și mă băgam în situații precare, totul fără știința părinților mei. Dar Dumnezeu avea un plan. Era credincios ca să nu îngăduie să fiu ispitit fără să ofere o cale de scăpare. Deși duceam o viață dublă, încercam să continui să fac lucrurile bune în care eram implicat acasă, inclusiv mersul la biserică. Dar în unele duminici doar plângeam în timpul slujbei. Unii dintre membrii familiei mele extinse credeau fără îndoială că am înnebunit.

Unul dintre lucrurile pe care le-am făcut cu fidelitate de când aveam 17 ani a fost să donez sânge. Până în acel punct mai aveam foarte puțin până la a dona un galon (3,785 l.). Într-o zi i-am cerut unei prietene de-a mele să vină cu mine când dădeam sânge. M-a așteptat în timp ce am răspuns la

marturii

chestionarul preliminar. Acest formular punea multe întrebări despre istoria mea medicală și sexuală. Vroiau să știe dacă sângele meu putea să infecteze potențial primitorul cu o boală. Una dintre întrebări îi întreba în mod specific pe donatorii masculini dacă făcuseră sex cu un bărbat chiar și o singură dată începând cu 1977. Preocuparea era HIV/SIDA. I-am spus asistentei că aveam întrebări despre formular și m-a trimis la asistenta șefă. Asistenta șefă a subliniat că erau foarte preocupați de întrebarea despre bărbați care fac sex cu bărbați. Vroia un răspuns de la mine. Deși am ezitat, i-am spus că da, am făcut. Asistenta mi-a spus că atunci nu puteam dona sânge. I-am zis „Dar am atât de multe întrebări”. Mi-a spus că va trebui să merg la departamentul de sănătate. „Nu te putem ajuta aici”. Am fost surprins și am început să mă îndrept către coridor spunându-i prietenei mele că acum trebuie să plecăm. Când m-am apropiat de ușa de sticlă, deodată mi-am pierdut cunoștința și m-am lovit cu capul de ușă. Îmi amintesc cum clopoțelul care atârna de ușă suna și că am căzut pe scaunele de pe coridor. Mi-au spus că m-am trezit câteva minute mai târziu. Nu leșinasem niciodată înainte în viața mea. M-am trezit cu asistenta șefă luându-mi tensiunea și oamenii au făcut cerc în jurul meu întrebându-se cât sânge îmi luaseră (deși doar îmi înțepaseră degetul). Plângeam și am mers în altă cameră să vorbim. Două lucruri s-au întâmplat atunci. Mai întâi, devenise foarte clar pentru mine cât de lipsită de control devenise viața mea. În al doilea rând, inima asistentei a început să se înduioșeze față de mine. S-a dovedit că era creștină și mi-a spus unele dintre cele mai dulci cuvinte pe care le poți spune cuiva în situația mea: „Voi încerca să te ajut”. Nu știa cum să mă ajute, dar l-a sunat pe pastorul ei și el i-a spus despre o misiune locală în orașul meu care se ocupa de oameni care vroiau să rezolve problemele care îi conduceau la homosexualitate.

Când mi-a dat prin pager informația despre misiune, la început nu am sunat. În acel moment mă simțeam lipsit de speranță. Deseori am avut de gând să mă mut la Hollywood gândind că lucrurile nu vor fi niciodată diferite. Dar ea m-a mai sunat o dată. De data aceasta am telefonat la misiune și am vorbit cu pastorul. Hristos îl ajutase să învingă homosexualitatea cu 15 ani în urmă. Am fost de acord să încep să mă întâlnesc și să mă rog cu el. Mi-a dat răspunsuri evlavioase și practice la întrebările pe care le aveam. Am început să-mi pun încrederea în Dumnezeu că putea să mă vindece și pe mine de rănilor mele astfel încât să nu cad în vechiul meu comportament.

Deși în următoarele câteva luni m-am poticnit și am căzut în perioadele de singurătate, Dumnezeu m-a sprijinit și mi-a dat harul să nu renunț. A crezut într-o viață mai bună pentru mine. Știa că nu este nimic prea greu de făcut pentru mine dacă sunt cu El. De fapt cred acum că lui Dumnezeu îi place să facă ceea ce omul crede imposibil.

Povestea mea este că implicarea mea în homosexualitate a început și a luat sfârșit în același an. Am fost favorizat că nu am adoptat niciodată o identitate falsă. Viața mea devenise foarte patetică atunci când aveam 19 ani. Dar treptat am început să dezvolt prietenii masculine și să mă simt foarte confortabil cu privire la ele. Dorințele mele au început să se schimbe. Nu mai preferam implicarea în acte cu persoane de același sex. Am devenit de asemenea mai apropiat de familia mea. Am avut atât de multă mânie față de tatăl meu. Dar l-am iertat și am fost complet eliberat de toată animozitatea mea împotriva lui. Familia mea nu este perfectă, dar tatăl meu s-a îndreptat cu adevărat ca tată și soț. Suntem mai apropiați astăzi decât oricând în viața mea și părinții mei mă sprijină foarte mult.

Deși am devenit adult sub îngrijirea a trei generații de influență feminină, abia după ce am împlinit 20 de ani am început să mă simt în largul meu ca bărbat. Îi sunt veșnic recunoscător lui Dumnezeu că m-a răscumpărat. Pin harul lui Dumnezeu nu am căzut înapoi în fantezie, pornografie sau purtare homosexuală. Acum prietenii mei sunt aproape exclusiv bărbați și sunt la fel de curios acum despre heterosexualitate cum am fost odată despre homosexualitate. Deși nesiguranța și invidia sunt o luptă uneori, mă maturizez în continuare.

Cea mai mare binecuvântare pe care mi-a dat-o Dumnezeu nu este heterosexualitatea. Este ceva mult mai mare: Dumnezeu în care mi-am pus credința de copil ca băiat, mi-a rămas credincios când eu am fost necredincios ca adolescent. În timp ce începeam să cred că Dumnezeu putea să îmi refacă sexualitatea, Dumnezeu avea ceva mai bun decât heterosexualitatea pus de o parte pentru mine. El vroia să mi se descopere ca să Îl pot cunoaște. Vroia să am o relație cu El mai mult decât vroia ca eu să devin hetero sau să am o prietenă.

Am învățat că povestea mea nu este doar despre un adolescent luptându-se cu sexualitatea lui și rezolvând acele probleme pas cu pas. Am învățat că povestea mea nici măcar nu este despre mine. Ceea ce este remarcabil este că Dumnezeu mi-a confirmat să mă încred numai în Domnul Isus Hristos. Mi-a oferit tot ce aveam nevoie ca să reușesc. Mărturia mea este despre un Tată iubitor care este răbdător și vrea ca toată lumea să vină la pocăință. Când mi-am rededicat viața Domnului Isus Hristos am făcut mai mult decât să fac heterosexualitatea posibilă pentru mine. Am fost făcut curat și fără pată, fără vină. Dumnezeu m-a pus deoparte și m-a învățat multe lucruri. Duhul Sfânt îmi dă putere și mi-a dat pace, bucurie și abilitatea de a iubi profund și curat. Sunt doar un exemplu în plus a ceea ce Domnul Isus Hristos poate face posibil în viața cuiva. Lăsați-mă să vă întreb: Este ceva prea greu pentru Domnul?